

lem imellem, skal jeg ikke blande mig, det maa de afgøre med hinanden. Men Sagen har en interessant Side, nemlig den, at derigennem, at det ærede Medlem henstiller til den højtærede Finansminister, naar der skal være Nyvalg, at vælge nogle bedre Skatteraadsmedlemmer, giver det ærede Medlem en uforbeholden Tillidserklæring til den nuværende Finansminister. Thi alle de Skatteraadsmedlemmer, der sidder deroppe, er enten nyvalgte eller genvalgte af den radikale Regering, og saa v'dt jeg ved, er endogsaa Formanden nyvalgt af den radikale Regering. Det glæder mig derfor at konstatere, at det ærede Medlem i sin Tale har udtrykt en langt større Tillid til den nuværende Finansminister end til den afgaaede. Det er ikke den Slags Toner, der plejer at lyde fra den Side. Jeg ved jo ikke, om det er berettiget, at det ærede Medlem ser saaledes paa Sagen, som han gør, jeg ved ikke, om det paagældende Skatteraad er saa daarligt, jeg tvivler egentlig om det, men det er interessant at se, at det ærede Medlem paa det Omraade, her er Tale om, har langt større Tillid til den nuværende Finansminister end til den afgaaede.

Første Næstformand (K. M. Klausen): Det ærede Medlem Hr. Pinholt har Ordet for en kort Bemærkning.

Pinholt: Det ærede Medlem Hr. Haurum var inde paa, at Sogneraadforeningen i Thisted Amt — som han ikke troede var værre end Sogneraadforeningerne andre Steder — ligefrem holdt Instruktionskursus, hvor de oplærte Skatteyderne i at snyde. Jeg vil nedlægge en bestemt Protest herimod, hvis det da er rigtigt, at Thisted Amts Sogneraadforening ikke er værre end andre Steder — jeg har ingen Erfaring om, at den skulde være det. Thi jeg har som Formand for Ribe Amts Sogneraadforening hvert Aar holdt saadanne Møder, og disse gik ud paa at klargøre Ligningsreglerne for Medlemmerne og stræbe efter, at Reglerne kunde blive ensartede, navnlig saaledes, at Heste, Kvæg o. s. v. kunde blive vurderet efter ensartede Regler. Men hele denne Tale om, at Landbruget snyder og bedrager, er fuldkommen hen i Vejret. Den nuværende Næstformand for Overskatteraadet har jo tydelig sagt, at der nu intet var at bebrejde Landbruget; Landboerne var i denne Henseende mindst ligesaa gode som Befolkningen i Købstæderne og andre Steder. Og jeg siger Dem, at indenfor den Skatteraadskreds, hvor jeg bor, har jeg sikre Vidnesbyrd om, at Forholdene

paa dette Omraade er mindst lige saa ringe — hvis der da er Tale om, at de er ringe — i andre Erhverv som i Landbruget.

Jeg vil derefter gerne gøre en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen. Han har hvert Aar et bestemt Emne paa sit Repertoire, og jeg tror, at han efterhaanden selv mener, at det egentlig er det største Emne, han har paa Repertoiret, og at han dér viser sig i sin største Glansrolle. Det er det, at han altid fremholder, at Husmændene er sat for højt i Skat i Forhold til Gaardmændene. Ja, denne Adskillelse mellem Husmænd og Gaardmænd er i hvert Fald meget vanskelig at foretage, og jeg har dog for mit Vedkommende noget større Erfaring paa det Skattelignings Omraade, end det ærede Medlem. Jeg har lignet i mange Aar, og jeg kan forsikre det ærede Medlem, at der paa dette Omraade ikke begaas nogen Uret mod Husmændene. Der er naturligvis Gaardmænd, som har ringere Indtægter end Husmænd, det kan ligge i mange Forhold; der er jo fattige Gaardmænd, som der er fattige Husmænd, og der er Husmænd, som har andre Indtægter end dem, som stammer fra deres Husmandsbrug. Dette ønsker jeg at sige som Protest fra Landbrugets Side. Thi vi er for det første ikke tjent med, at man her uimodsagt staar op og kommer med den Slags Historier, og for det andet skal Ret være Ret.

Første Næstformand (K. M. Klausen): Det ærede Medlem Hr. Olufson har Ordet for en kort Bemærkning.

Olufson: Maa jeg til den sidste ærede Taler (Pinholt) blot sige, at han, der selv i adskillige Aar har siddet i Ligningsmyndigheden paa Landet, jo ikke kan være blind for, at Indtægtsopgivelserne paa Landet ikke stemmer med de virkelige Forhold. Man behøver blot at kaste et Blik paa Landbrugernes almindelige Levefod for at se, at de slet ikke kan leve, som de gør, af den Indkomst, de opgiver. Og jeg kan dertil føje, at de Indkomster, som opgives af de ganske enkelte Landmænd, der fører Regnskab, slet ikke staar i noget rimeligt Forhold til de Indtægter, der opgives af alle de øvrige Landmænd, som intet Regnskab fører. Dette indrømmes ogsaa undertiden ganske glimtvis af Landmændene selv. Jeg staar her med et Regnskab, som har været offentliggjort i „Landmands-Tidende“. „Landmands-Tidende“ er den højeste Visdom paa Landvæsenets Omraade. Der er Tale om en Husmand i Vejle Amt, Carl